

Arrest

nr. 127 871 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 22 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Naweed AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 28 november 2012 een asielaanvraag in. Op 24 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en geboren en getogen te zijn in Kalimpong in India. U bent ongeveer tot uw twintigste naar school gegaan in India. Van 1980 tot 1984 heeft u uw legerdienst gedaan. U werkte in deze periode onder andere als lerares. Na uw legerdienst heeft u een secretaresse-cursus gevolgd gedurende zes

maanden. Vervolgens zou u gedurende een aantal jaar hebben gewerkt in een Tibetaanse landbouwersvereniging. Op 9 juli 1986 huwde u met Ng. Ts. (OV 5.721.380 en CG 05/11475Z). Jullie hebben samen drie dochters, Di. Dolk. (°13/08/1987), Na. Dolm. (°21/05/1990) en T. (°21/09/1993). Na de geboorte van uw dochters zou u een aantal jaar thuis gebleven zijn om voor uw kinderen te zorgen. In 2003 zou u terug zijn beginnen werken voor de Tibetaanse landbouwersvereniging. In 2005 is uw man naar België gevlucht alwaar hij asiel aanvraagde. Op 27 september 2011 werd uw echtgenoot erkend in België.

Op 15 oktober 2012 bent u met het vliegtuig naar België gereisd, nadat u een visum had bekomen in het kader van gezinshereniging. Op 28 november 2012 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw "green book", uw "yellow book" of Identity Certificate, uw huwelijksakte, een akte van de Indische overheid ivm uw legaal vertrek uit India en een akte ivm uw vertrek naar België, uw geboorteakte, een zogenaamde "police clearance certificate", een medisch attest, een attest in verband met de "regional Tibetan women's association", een foto van uzelf in het kader van deze laatste organisatie, de drie geboorteakten van uw dochters, een attest dat bevestigt dat u heeft gewerkt voor een Tibetaanse landbouwersvereniging, de Belgische documenten die u indiende in het kader van uw procedure tot gezinshereniging, een legerkaart, een "discharge certificate" en een legerattest.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U bent geboren en getogen in Kalimpong India. Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt(e) in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 27).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Voor DVZ verklaarde u helemaal geen vrees te koesteren. U liet eveneens optekenen India te hebben verlaten omdat u uw echtgenoot in België wilde vervoegen (zie gehoorverslag DVZ). Op het CGVS herhaalde u deze woorden. U voegde er nu nog wel aan toe dat er in India ook sprake is van discriminatie ten opzichte van Tibetanen. U verwees onder andere naar het feit dat jullie jullie verblijfsdocumenten ieder jaar dienden te vernieuwen, dat jullie in India geen eigendommen konden verwerven en dat jongeren zelfs met een hoger diploma niet hogerop geraken in het Indische maatschappelijke leven. Vervolgens haalde u ook aan dat van zodra de Dalai Lama zou sterven, de positie van Tibetanen in India ter discussie zou komen te staan (zie gehoorverslag CGVS, vragen 27-

35). *Feit blijft evenwel dat uzelf uitdrukkelijk toegeeft eigenlijk nooit echt persoonlijke problemen te hebben gekend in India. Bovendien heeft uw hele leven in India op alle vlakken deelgenomen aan het maatschappelijke leven. U bent tot uw twintigste naar school gegaan (zie gehoorverslag CGVS, vraag 8). U heeft gedurende vier jaar uw legerdienst gedaan en in deze periode zou u onder andere hebben gewerkt als lerares (zie gehoorverslag CGVS, vragen 10 en 11). Na uw legerdienst zou u een gedurende zes maanden een cursus hebben gevolgd om secretaresse te worden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 12). Na deze cursus zou u hebben gewerkt voor een Tibetaanse landbouwersvereniging. Nadat uw dochters werden geboren, zou u een tijd lang gestopt zijn met werken om vervolgens vanaf 2003 uw werk te hervatten en dit tot september 2012 (zie gehoorverslag CGVS, vraag 13). Uw drie dochters verblijven op dit ogenblik nog in India. Eén van uw dochters werkt in een winkel, de tweede dochter heeft een bachelor diploma wetenschappen behaald en de derde dochter werkt als schoonheidsspecialiste (zie gehoorverslag CGVS, vragen 14-16). Uit dit alles blijkt allerm minst dat er in jullie hoofde sprake zou zijn van discriminatie in India omwille van het feit dat jullie van Tibetaanse origine zijn. Jullie namen op alle vlakken op een normale wijze deel aan het maatschappelijke leven in India (studie/werk). Bovendien dient opgemerkt dat als u zich werkelijk gediscrimineerd voelde, dit u er niet van heeft weerhouden om tot 2012 in India te blijven wonen. Uw opmerking dat de dood van de Dalai Lama tot gevolg zou hebben dat het statuut van de Tibetanen in India meer precair zou zijn, is louter gebaseerd op uw vermoedens en speculaties.*

Vervolgens verwees u ook naar uw lidmaatschap van de "Regional Tibetan Women's Association". U verklaarde uitdrukkelijk dat uw lidmaatschap van deze organisatie u geen problemen heeft opgeleverd in India. Jullie kregen immers formeel de toestemming om acties op het getouw te zetten en jullie hielden jullie aan de voorwaarden die opgenomen waren in de vergunning (zie gehoorverslag CGVS, vraag 42). Wel liet u optekenen dat uw deelname aan acties in het kader van deze organisatie u wellicht grote problemen zou kunnen opleveren als u naar China zou gedeporteerd worden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 42). Het CGVS erkent dit laatste wel degelijk, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat India voor u als een eerste land van asiel kan beschouwd worden, dat u er over verblijfsrecht beschikt en deportatie naar China op geen enkele manier aan de orde is (zie infra).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel 'Yellowbook' genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U legde deze originele IC voor aan het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, vraag 2).

Aangezien u over een IC beschikt en u dus de mogelijkheid heeft om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen uw identiteit, herkomst, uw persoonsgegevens en die van uw familie, hetgeen het CGVS hier niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw

zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het gegeven dat uw echtgenoot in het verleden wel de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend wijzigt niets aan bovenstaande bemerkingen. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld, rekening houdend met de individuele 'mérites' van die asielaanvraag op dat gegeven moment. Dat u op een zeker ogenblik uw echtgenoot in België wenste te vervoegen is op zich geen element dat wijst op een persoonsgerichte vervolging in uw hoofde. Het betreft een motief van persoonlijke aard dat op zich niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: "3. Informatie m.b.t. Tibetan Dickey Larsoe Primary Agricultural Credit Co-operative Society; 4. Verklaring Tibetan Dickey Larsoe Primary Agricultural Society; 5. Foto verzoekster bij een protestactie; 6. Verklaring Regional Tibetan Women's Association; 7. Informatie m.b.t. Tibetan Women's Association".

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 19 februari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)" van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 22 mei 2014 voegt de verwerende partij een COI Focus: "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India" (d.d. 11 maart 2014), een COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 25 maart 2014) en een COI Focus: "China - Bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland" (d.d. 19 mei 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een bijkomend schrijven 26 mei 2014 en ter terechtzitting vraagt verzoekende partij de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de COI Focus: "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India" (d.d. 11 maart 2014), de COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 25 maart 2014) en de COI Focus: "China - Bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland" (d.d. 19 mei 2014), toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 22 mei 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI's niet tijdig heeft overgemaakt, noch - zoals ter terechtzitting kan blijken - in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, worden de COI's uit de debatten geweerd. Verwerende partij bevestigt dat de bijkomende informatie *in casu* niet essentieel is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag.

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 op zichzelf en in samenhang met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het motiveringsbeginsel en schending van artikel 48/5 §4 en in een tweede middel de schending van artikel 48/4§2 van de vreemdelingenwet – toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale veronderstelt immers de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook kernelementen in een asielprocedure.

2.6.1. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en datum. Verzoekster is geboren op 10 december 1961 in Kalimpong WB, India (*Identity Card* - IC) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (*Green Book*). Verzoekster heeft heel haar leven in India verbleven, heeft er secundair onderwijs en legerdienst gedaan, een opleiding gevolgd en gewerkt, is er gehuwd en heeft er kinderen gekregen en opgevoed.

2.6.2. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke

identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6.3. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier niet blijken dat verzoekster de Chinese nationaliteit heeft, noch wordt dit enigszins geadstrueerd. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (eventueel grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China.

Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee").

2.7. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

2.7.1. Verzoekster beschikte over een legaal verblijf in India wat inderdaad blijkt uit haar verklaringen inzake haar verblijfsdocumenten en de door haar voorgelegde originele *Identity Card (Yellow Book)*, uitgegeven op 26 april 2012 en geldig tot 25 april 2022. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.8. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit verzoeksters asielrelaas. Integendeel verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad in India. Verzoekster is in 1961 geboren in India en kon er legaal studeren, werken, huwen en kinderen opvoeden. Verzoekster blijft louter theoretisch. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (*COI Focus* "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die

strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw geleden gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan ruim een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster blijft dan ook op dit punt bij louter theoretische beweringen. Dat de commissaris-generaal zich bij zijn motivering steunt op objectief onderzoek, waarvan weergave wordt gedaan in de COI's, is inherent aan zijn onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht zodat verzoekster bezwaarlijk kan menen dat hier geen geïndividualiseerde motivering uit blijkt – wat overigens evenmin kan blijken uit een eenvoudige lezing van de geciteerde passage – laat staan dat de beslissing hiervoor vernietigd dient te worden. Waar verzoekster nog toevoegt dat zij haar RC diende af te staan aan de bevoegde instanties teneinde haar vertrek naar Europa, ziet de Raad niet in hoe dit verzoeksters rechtspositie in India zou beïnvloeden gezien deze RC louter werd ingehouden wegens haar vertrek naar het buitenland en zij daarenboven over een IC beschikt die geldig is tot 2022. Verzoekster kan inzake de RC evenmin aanvoeren dat het CGVS dit over het hoofd gezien heeft indien verzoekster nagelaten heeft dit zelf te vermelden. De geldigheid van het *Green Book* is irrelevant met betrekking tot verzoekster verblijfsstatus in India en de geldigheid van de IC blijkt impliciet uit de motivering.

2.9. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.9.1. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.9.2. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar *überhaupt* al zou toelaten tot het grondgebied. Bovendien heeft verzoekster in het CGVS-gehoor zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China. Verzoekster voegt aldus argumenten toe in beroep die louter theoretisch zijn en beperkt zich dienaangaande tot ongeadstrueerde boute beweringen.

2.10. Verzoekster meent dat zij gediscrimineerd werd op de arbeidsmarkt, doch heeft tot aan de geboorte van haar kinderen en opnieuw van 2003 tot 2012 gewerkt in een Tibetaanse vereniging. In deze kan blijken dat de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update bevestigen “dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn

van refolementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (*Green Book*). Verzoekster kon er studeren, werken en een gezinsleven uitbouwen. Ook verzoeksters kinderen kunnen er studeren en werken. Verzoekster en haar gezin hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven, minstens haalt verzoekster geen persoonlijke problemen aan in India (gehoor 27-34), noch kan zij enige problemen van haar echtgenoot toelichten (gehoor 21-22).

2.10.1. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze huwde, woonde en werkte zonder problemen in India. Verzoekster verklaart dat Tibetanen gediscrimineerd worden, doch kan dit niet persoonlijk concretiseren. Verzoekster toont niet aan dat de situatie van Tibetanen in India van die aard is dat zij hiervoor het land dienen te ontvluchten en asiel moeten aanvragen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekster evenmin bekend is met de eventuele problemen die haar echtgenoot had in India terwijl het redelijk is te veronderstellen dat de beide echtgenoten overlegd hebben vooraleer een dermate drastische beslissing te nemen als het ontvluchten van een land. De overige argumenten (zaak en land aankopen/geen carrière kunnen maken) blijven vaag en algemeen. Dat zaken zullen veranderen indien er iets zou gebeuren met de Dalai Lama is een ongefundeerde bewering. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming, noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.11. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Het is immers niet aan de commissaris-generaal om aan te tonen dat verzoekster kan terugkeren naar India. Verder kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Daarenboven blijkt uit de “COI Focus” “CHINA INDIA” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*” dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster indien zij dat zou wensen, niet kan terugkeren naar India gezien zij over een tot 2022 geldige IC beschikt. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Waar verzoekster nog wijst op haar verklaring dat haar RC werd ingehouden, kan uit de COI nog blijken dat “*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India*”.

2.12. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CASTELAIN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CASTELAIN

K. DECLERCK